

Metafora (-ičnost)

Pochopíme-li metaforičnost jako významnou stránku každé reálné (realizované) skutečnosti, tedy ontologicky, máme otevřenou cestu k pochopení toho, čemu říkáme „nepředmětná stránka“, již se vyznačuje každé „pravé jsoucno“ (tedy subjekt resp. „přirozená jednotka“ apod.). To, co nám dokáže o každé „přirozené jednotce“ čili „pravém jsoucnu“ říci dnešní věda (především přírodní), redukuje každou skutečnost na pouhý předmět. To znamená, že takovou skutečnost vykládá tak, že ji nejprve izoluje (a tak z ní dělá pouhý „konstrukt“), a pak ji zapojuje do souvislostí, které musí rovněž konstruovat. Ve skutečnosti každé „pravé jsoucno“ je jednotou (nikoli totožností ani paralalitou) dvou stránek, nepředmětné a předmětné. Ale nejen to: také předmětná stránka funguje u „pravého jsoucna“ jako „jednota“, ale její jednota je zajišťována příslušnou vnitřní stránkou. (Sem by náleželo poznamenat, odkud se bere jednota vnitřní stránky samé, ale to je značně komplikovaná souvislost.) Je to právě vnitřní stránka pravého jsoucna, která sjednocuje a také koordinuje veškeré akce a aktivity daného jsoucna. A to právě znamená, že tyto aktivity, jakmile jsou jednou realizovány, berou na sebe určitou dávku „předmětnosti“ a mohou být chápány jako předměty (předmětné skutečnosti), ale tato jejich předmětnost má metaforickou povahu, neboť poukazuje jak k jiným skutečnostem (přes zprostředkující funkci vnitřní stránky), tak k samotné vnitřní stránce pravého jsoucna. Bez takto chápané „metaforičnosti“ každého pravého jsoucna nelze náležitě porozumět tomu, co bytostně přesahuje vnější stránku každého jsoucna, kterou lze dělit a analyzovat, a co umožňuje a zakládá její organizaci, díky které rozpoznáváme, že jde o „celek“. Rozdělíme-li celek na jeho „části“, pak to, co rozdělit nejde, je sám celek. A je tomu tak proto, že celek a jeho celostnost je zakládána zevnitř, tj. vnitřní stránkou resp. jejím prostřednictvím. (Písek, 040413-1.)